

ЩОДО СУЧАСНИХ ПРІОРИТЕТІВ ВИБУДОВУВАННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ ТА КРИМІНОЛОГІЧНИХ СМИСЛІВ: ГУМАНІСТИЧНИЙ ТА ДУХОВНО-ЦІННІСНИЙ КОНЦЕПТ

CONCERNING THE CURRENT PRIORITIES OF BUILDING CRIMINAL-LEGAL AND CRIMINOLOGY SENSES: A HUMANISTIC AND SPIRITUAL-VALUE CONCEPT

Кріцак І.В., к.ю.н.,
старший науковий співробітник
науково-дослідної лабораторії з проблем досудового розслідування
Харківський національний університет внутрішніх справ

У статті порушуються актуальні питання вибудовування кримінально-правових та кримінологічних смислів через відшукування найбільш цікавих концептів прав і свобод людини і громадянина, подолання корупції з подальшою необхідністю загальної гуманізації кримінального права через духовно-сутнісне переосмислення. Звідси вибудовуватиметься наукове бачення розвитку вітчизняної кримінології як науки і навчальної дисципліни.

Нові глобалізаційні реалії постійно висувають вимоги щодо коригування світоустрою, особливо що стосується нинішніх військових подій в Україні, коли відбуваються безперервні масові міграції людей, ускладнюються процеси протидії тероризму та контролю процесів, пов'язаних з ним. Розширення міжнародних зв'язків взаємодії з іншими державами змінює їхній курс і політику, створює складні умови заощадження коштів, щоб вижити.

Одночасне намагання контролювати найрізноманітніші сфери людської діяльності за допомогою сучасних інформаційних технологій та втручання у підсвідомісний рівень (нейросвіт) людини, а з іншого боку, свобода і всездозволеність у напрямку гріховності свідчать про те, що людство вступило у довгоочікувану епоху потрясінь і буремних подій – Апокаліпсису, описаного святым апостолом і євангелістом Іоанном Богословом, хоча, здавалось би, його чекали практично від перших віків християнства.

Справді, часи, в яких ми живемо, як підготовка до Судного Дня ознаменовуються дивними глобальними потрясіннями, коли нівелюється людина, її духовне єство зводиться нанівець, звідси й навколишня реальність, яка нас оточує, руйнується. Водночас, в людини завжди є шанс на покаяння. Власне до великого таїнства, закликає щоденно Церква Христова, особливо сьогодні, у буремні часи військових подій, до нього спрямовані кримінальне право і кримінологія як Янголи-охоронці суспільних відносин від протиправних, злочинних посягань.

Особливо важливим є подальший прогресивний розвиток кримінології, яка намагається виявляти подібні гріховні стани на етапі помислів шляхом ведення високодуховного життя. Саме на таких підвалинах, на наш погляд, можливо вибудовувати відповідну правову, і зокрема кримінально-правову, кримінологічну політику держави у напрямку вироблення альтернативних видів покарань на засадах гуманізації суспільних відносин і відстоювання непорушних істин християнства, православ'я як найбільш древньої релігії українського народу.

Ключові слова: кримінальне право, кримінологія, права людини, духовно-ціннісний концепт, корупція, миро творчість.

The article raises the urgent issues of building criminal law and criminological meanings through the search for the most interesting concepts of human and citizen rights and freedoms, overcoming corruption with the subsequent need for general humanization of criminal law through spiritual and essential rethinking. From here, a scientific vision of the development of domestic criminology as a science and an educational discipline will be built.

The new realities of globalization constantly put forward demands for adjusting the world system, especially with regard to the current military events in Ukraine, when continuous mass migrations of people take place, the processes of combating terrorism and controlling processes related to it are complicated. The expansion of international ties of interaction with other states changes their course and policy creates difficult conditions for saving money in order to survive.

The simultaneous attempt to control the most diverse spheres of human activity with the help of modern information technologies and interference in the subconscious level (neuroworld) of a person, and on the other hand, freedom, and permissiveness in the direction of sinfulness indicate that humanity has entered the long-awaited era of upheavals and stormy events - the Apocalypse, described by the Holy apostle and evangelist John the Theologian, although it would seem that he was expected almost from the first centuries of Christianity.

Indeed, the times in which we live, as preparation for Judgment Day, are marked by strange global upheavals, when a person is leveled, his spiritual essence is reduced to nothing, hence the surrounding reality that surrounds us is destroyed. At the same time, a person always has a chance to repent. Actually, the Church of Christ calls to the great sacrament every day, especially today, in the turbulent times of military events, criminal law and criminology are directed to it as Guardian Angels of social relations from illegal, criminal encroachments.

Particularly important is the further progressive development of criminology, which tries to identify similar sinful states at the stage of thought by leading a highly spiritual life. It is on such foundations, in our opinion, that it is possible to build an appropriate legal, and in particular criminal-legal, the criminological policy of the state in the direction of developing alternative types of punishments on the basis of humanizing social relations and defending the inviolable truths of Christianity, Orthodoxy as the most ancient religion of the Ukrainian people.

Key words: criminal law, criminology, human rights, spiritual value concept, corruption, peacekeeping.

Особливості вибудовування правової держави на засадах дотримання прав і свобод людини і громадянина. Сьогодні, міжнародне право знає суттєвого коригування своїх акцентів, пов'язаних з новими геополітичними реаліями і тенденціями до зміни світопорядку, що намітилися. Спроби протистояти тероризму ускладнюються глобальним зниженням рівня контролю у суспільстві, відкритими кордонами та розширенням зв'язків, що супроводжується масовими переміщеннями людей, коштів, товарів, інформації та послуг. Такий розвиток подій створює складні проблеми для законодавців та політиків, коли постає питання: як у цих умовах найефективнішим способом використовувати національні закони, міжнародні договори та інші механізми боротьби з загальнопланетарним злом [1, с. 69].

Серйозні зміни, які відбулися у системі органів влади, забезпечують реалізацію прав та свобод людини і громадянина. Зокрема глибокої ревізії зазнала судова система. Однак, реальне формування правової державності, починається не з проголошення цих прав у Конституції країни, а з їхнього дотримання щодо кожного конкретного громадянина. При цьому держава контролює дотримання прав громадян усіма суб'єктами, водночас, вона не здатна здійснювати дієвий контроль сама за собою. Це суперечить самій природі державної бюрократії. Правова держава за визначенням пов'язана з правом. Однак лише його зворотна сторона – громадянське суспільство в особі окремих його суб'єктів, здатна найбільш кваліфіковано та ефективно контролювати дотримання державою

прав кожного конкретного громадянина та суспільства загалом [2].

Багато з держав у ході своєї історії зіштовхнулися із ситуаціями внутрішньої напруженості та боротьби, які були іноді настільки серйозними, що загрожували їхнім фундаментальним інтересам. Такі стани характеризуються актами повстань і насильства, скоєними більш чи менш організованими групами, що воюють або з владою, або між собою. Для того, щоб завершити такі внутрішні конфронтації та відновити порядок, влада часто вдається до масованої допомоги поліції чи навіть збройних сил. Неминучим результатом цього є ослаблення принципу верховенства права, відзначене серйозними, широко-масштабними порушеннями прав людини, що завдають повсюдних страждань серед населення [3, с. 455].

Так, «фахівці говорять про внутрішні заворушення, коли в умовах відсутності озброєного конфлікту держава застосовує силу з метою збереження чи відновлення правопорядку та законності, і про внутрішню напруженість, в умовах відсутності внутрішніх заворушень вона вдається до превентивного застосування сили з метою збереження миру та законності». У цьому ж контексті А. Ейде пропонує розуміти під «внутрішніми заворушеннями і напруженістю... всі конфліктні ситуації всередині тієї чи іншої країни, досить серйозні у плані породження гострих гуманітарних проблем, особливо через те, що вони ведуть до фізичного насильства та обмеження волі, незалежно від того, чи використовуються збройні сили, чи ні» [4, с. 98]. Навіть поза рамками збройного конфлікту індивідууми користуються всією сукупністю норм загального права, у тому числі й усіма нормами, що належать до захисту прав особи. Однак у серйозних кризових ситуаціях, зокрема у ситуаціях внутрішніх заворушень та напруженості всередині країни, уряд відповідної держави може призупинити дію більшості прав на усунення небезпеки, яка загрожувала існуванню нації. Незважаючи на це, державам забороняється припинити дію «незмінного ядра» прав людини, що складається з норм, які не допускають відхилення [5, с. 161].

Криміналізація суспільно-небезпечних діянь на прикладі юридичної помилки в кримінальному праві: окремі аспекти дотримання прав людини та необхідність подальшої високої гуманізації суспільних відносин. Ю. А. Вапсва наголошує, що при юридичній оцінці скоєного потрібно виходити з показань жертви, винного, а також об'єктивних обставин кримінального провадження, які дають однозначну відповідь на питання щодо подання суб'єкта про жертву злочину. Інші ж обставини самостійної доказової сили мати не можуть. Вони можуть лише допомогти у складанні загальної картини злочину. Усі можливі сумніви у віці потерпілої повинні трактуватися на користь обвинуваченого. Відкидання такого підходу тягне за собою недотримання, заперечення принципу суб'єктивного зобов'язання або його половинчасте застосування [6, с. 69]. Б. С. Никифоров з цього приводу справедливо зазначав, що те ж саме звалтування при такому підході набуває характеру навмисно-необережного або частково необережного злочину [7, с. 117]. Ю. А. Вапсва пропонує законодавче закріплення низки положень про юридичну помилку, згідно яким вона, за загальним правилом, не може вплинути на притягнення особи до кримінальної відповідальності, винятком є лише наявність сумлінної помилки. При цьому в особи, яка вчиняє суспільно небезпечне діяння, закріплене як злочин в КК України, мають бути об'єктивні обставини, опираючись на які він може стверджувати, що не мав жодної можливості ознайомитися з кримінальним законом або дізнатися іншим шляхом про криміналізацію діяння. Обставини, що лежать в основі такої аргументації, повинні носити винятковий характер. Їх потрібно ретельно проаналізувати, а крім них і обставини вчинення злочину загалом.

Даний підхід дозволить дотриматися демократичних прав і свободи людини. Звідси, автор пропонує доповнити КК України ст. 24-1 «Помилка», в якій закріпити таке: – юридично помилка не змінює загальних підстав кримінальної відповідальності; юридична помилка особи щодо незлочинності діяння, якщо вона була сумлінною, виключає кримінальну відповідальність. Добросовісна помилка має місце у випадку, коли людина не мала жодної можливості ознайомитися з кримінальним законом [8, с. 51].

Особливості загальних питань кримінально-правової кваліфікації. З позиції герменевтично-феноменологічного підходу у процесі кваліфікації злочину конститууючою є «напруга», що виникає між текстом кримінально-правової норми, з одного боку, і тим самим змістом, який вона набуває в результаті її застосування до конкретної ситуації, з іншого боку. Триєдність герменевтичних процедур «розуміння – інтерпретація – аплікація» у процесі кваліфікації злочинів трансформуються у формулу «розуміння – тлумачення – застосування». При цьому герменевтична процедура «застосування» у процесі кваліфікації не трактується в аспекті загальнопревентивного значення кримінально-правової норми, як і не стосується реалізації кримінально-правової санкції. У рамках герменевтичного дискурсу розуміння (з'ясування) юридичної значимості фактичних обставин справи та розуміння сенсу кримінально-правової норми є не два окремих акти, а єдиний процес, який зрештою зводиться до застосування кримінально-правової норми [9].

Так, оскільки на практиці мова йде про причинний зв'язок між порушенням нормативно встановлених правил і злочинним наслідком, покладеним в основу законодавчої конструкції злочину із матеріальним складом, що у переважній більшості характерно для законодавчих конструкцій складів злочинів зі змішаною протиправністю, повністю непридатним вбачається чисто фізичний підхід до встановлення причинного ланцюга. Отже, якщо у кримінальному праві зазвичай в якості причини розглядається конкретне діяння суб'єкта у цілому, то стосовно злочинів зі змішаною протиправністю цього явно недостатньо. Тобто, при кваліфікації необхідно ніби розчленувати конкретне злочинне діяння на окремі елементи, при цьому надати кожному із них самостійну юридичну оцінку в контексті конкретних вимог певних нормативно-встановлених правил, що мають регламентувати спеціальну, як правило, професійну діяльність конкретних спеціальних суб'єктів, які і мають дотримуватись цих нормативно встановлених правил. На практиці, перш за все, необхідно встановити, які конкретні діяння, передбачені нормативно встановленими правилами повинен був вчинити суб'єкт або від виконання яких він, порушуючи правила, утримався, зокрема і задля зменшення можливості настання можливих шкідливих наслідків. Отже, вже на етапі первинної кваліфікації із розгляду правозастосовчого органу мають бути виключені ті обставини, що безпосередньо не пов'язані причинним зв'язком із порушенням нормативно встановлених правил. При цьому, варто зазначити, що тут мають бути враховані не тільки об'єктивні, а й суб'єктивні ознаки правопорушення [10, с. 224–225].

Проблеми корупції в Україні та шляхи її подолання з урахуванням вітчизняного та зарубіжного досвіду як завада неухильного дотримання прав людини та виведення вітчизняного законодавства на високі духовно-ціннісні щаблі. У сучасному світі дедалі більше людей майже не зважають на чесність і совісність, їм зовсім не важливо, як живуть інші, вони звертають увагу тільки на себе, на свій добробут. Тому такі фактори як корупція і хабарництво в нас процвітають, як та чума, що не можна викоринити. В Україні особливо гостро стоїть проблема збагачення за рахунок незаконно отриманих коштів, благ. Це відбувається з багатьох причин. По-перше, з отриманням незалежності наша держава не встигла сформувати

відповідні ідеологічні пріоритети, створити унікально діючий державний апарат і виробити ефективне законодавство. По-друге, наші люди, що тривалий час жили при соціалізмі і звикли себе у всьому обмежувати, нарешті отримали свободу вибору майбутнього життя. Звичайно криза 1990 років навчила людей усьому, якщо вони хотіли вижити і вибитися із злиднів. Почала процвітати корупція. І ті, кому вдалося тоді законними і незаконними шляхами збагатитися, зараз займають найвищі посади. По-третє, через цю несприятливу ситуацію в країні дуже знизився моральний фактор. Люди, дивлячись на те, як збагачуються їх друзі, сусіди думали: «А чим я гірше?» і теж почали шукати шляхи до збагачення. Це призвело до того, що поодинокі випадки хабарництва перетворились у цілісну систему, яку можна побачити зараз майже на кожному кроці. З цих переконань так важливим є вирішення проблеми корупції і хабарництва в Україні з урахуванням відповідної боротьби вітчизняного та міжнародного досвіду [11, с. 129].

Найбільшими успіхами у подоланні корупції славиться Сінгапур. Ця країна у 1965 р. перебувала у великих злиднях, була розвинена злочинність, до того ж вона не мала своїх ресурсів і повинна була завозити їх з-за кордону. Сінгапур мав дуже слабку законодавчу базу і багато корупційних злочинів просто не увійшли до закону про корупцію, а влада, яку мали правоохоронні органи була недостатньою для чіткого здійснення своїх прямих обов'язків. Тому Сінгапур пішов на радикальні методи. Він створив новий Закон «Про запобігання корупції», усунув двозначність в законах, наділив Бюро з розслідування корупції особливими повноваженнями, створив суворий нагляд за дотриманням високих етичних стандартів державної служби, забезпечив повне регламентування дій служби. Якщо в нашій країні велика кількість законодавчих актів не погоджені між собою, то прийняття єдиного закону з цього питання може вирішити цю проблему. У Сінгапурі було підвищено заробітну плату державним службовцям, міністрам і суддям до 100 тис. дол. в місяць, проте без пільг, і прив'язали заробітну плату державних службовців до рівня приватного сектора.

Схожий захід був проведений і в Грузії, коли заробітну плату для держслужбовців і поліцейських було збільшено у 8 разів. Дільничний отримував 400–500 доларів, патрульний 1000 доларів, фахівці, керівники відділів ще більше. Але повноваження державних органів були скорочені, кількість контрольованих ними процесів зменшена, і до самих працівників було виставлено жорсткі рамки щодо планування своєї діяльності і часу, можливого для реагування і затримання хабарника. Також, щоб не було збагачення чиновників Сінгапур перший винайшов декларування майна, інвестицій в бізнесі, включаючи вклади дружини і залежних від урядовця дітей. При прийомі на службу та щорічно у подальшому до кінця виконання своїх повноважень державні службовці повинні подавати спеціальну декларацію про відсутність у них боргів. Надання неправдивих відомостей санкціонується звільненням з посади, а невідповідність платні і наявного майна службовця – як мінімум адміністративне розслідування. В багатьох країнах існують відкриті списки таких декларацій депутатів, щоб люди могли подивитися, куди той чи інший державний службовець вкладає свої кошти. Як вихід, можна запропонувати створити спеціальний орган чи незалежну комісію, яка б наглядала за доходами держслужбовців і перевіряла б їх рахунки, рахунки дружини і можливо дітей (авт. близьких родичів) за своїми повноваженнями могла притягти до відповідальності як звичайного урядовця, міністра, так і депутата, президента, якщо на це буде необхідність. Схожа комісія є в Сінгапурі та Гонконгу, де з 94% корупції за декілька років залишилося лише 2% корумпованості. Стосовно Гонконгу потрібно зазначити, що він за рекордні строки і жорсткими мето-

дами у три етапи знищив корупцію в країні. По-перше, він скасував презумпцію невинності для чиновників і встановив норму в законодавстві, за якою кожен чиновник повинен довести, що кошти, якими він розпоряджається, отримані законним шляхом. Якщо ж чиновник не може чи не бажає доводити цей факт, він потрапляє на 15 років за грати. Як вихід, в Україні можливе застосування такого заходу, але для цього потрібне згрупування усіх депутатів до однієї мети – знищення депутатської недоторканності та створення спеціального органу, який зміг би довести отримання «незаконних» коштів службовою особою. По-друге, в Гонконгу була створена спеціальна комісія, яка покликана була боротися з корупцією, виявляти хабарі, займатися профілактикою (запобігати хабарам у поліції, судах, слідчих органах), а також могла прийти у будь-який момент з перевіркою до будь-якого міністерства і відомства. Ця комісія підпорядковується тільки генерал-губернатору. Для того, щоб протистояти хабарництву цієї комісії, кожен обраний член комісії отримував заробітну плату, що перевищувала на 20% заробітну плату працівників силових відомств. По-третє, в Гонконгу до цієї комісії могли подавати свої повідомлення будь-які особи і журналісти, про які вони дізнавалися зі своїх джерел, на ці повідомлення реагували і затримували чиновників-хабарників, чим уряд збільшив довіру до себе. Як результат, було схоплено 220 чиновників-хабарників. На відміну від українського законодавства, в Гонконгу корупція не є злочином за законом. Уряд, щоб схопити чиновників, встановив таку норму: якщо особа пропонує держслужбовцю, чиновнику або іншій службовій особі хабар, то він, у цьому злочині буде тільки чиновник, навіть якщо він не просив цього хабара. В нашій країні таку норму втілити неможливо, бо за п. 4 ст. 369 КК України пропозиція або давання хабара службовій особі, яка займає відповідне становище, карається позбавленням волі на строк від 4 до 8 років з конфіскацією майна або без нього. Тобто, не маючи такого органу чи незалежної комісії, яка змогла б притягнути чиновника до відповідальності, страждають звичайні невинні люди, а чиновник виходить сухим з води, навіть якщо він цей хабар просив. Тому, слід замислитися над створенням такого незалежного органу, в склад якого будуть входити люди, які ніяк не пов'язані з тим чи іншим відомством, установою чи організацією, які не будуть хотіти отримувати хабарі задля свого збагачення, а будуть вірно служити своїй державі [11, с. 132–133].

Кримінологічно-філософська риторика досягнення концепту миру (миротворчості) як запорука концептуального дискурсу і переосмислення сучасних кримінологічних граней: культурологічні та духовно-сутнісні смисли сучасної кримінології. Якщо розглянути нинішню освіту за привілеєм тестування, а не живого спілкування, тоді вона приречена на крах. Учня слід «запалити», дати такі обрії інформації, які є сприйнятними, бажаними і необхідними. Адже завтра буде новий день, який відкриє нову філософію спілкування, вибудовування відносин. Таким чином, наукова школа впродовж віків залишається невмирущою і вбирає в себе багатоманіття талановитих особистостей, здатних при бажанні зробити неабиякий внесок у розвиток кримінологічного та кримінально-правового знання.

Сучасні тенденції глобалізації свідчать про деградацію культури особистості, наповнення її злуро сутністю, а еластичність, класичність у висвітленні божества усіляко нівелюється. Це не може залишитись без втручання Божественного промислу на кожному людину, звідси розпочинаються біди і катаклізми. Дані намагання зовсім не претендують на фундаментальність, тут лише слід віднайти раціональне зерно основоположностей, на якому можна було б спрошувати, а не ускладнювати, оскільки великі істини містяться у простоті, вони доступні і зрозумілі для широкого загалу. Загалом, можна сказати: усе, що

об'єднює довкола істини – від доброго, а все що роз'єднює та руйнує – від злого. Важливим завданням є потрудитись на поприщі розмежування цих двох концептів.

Досягнення найкращих надбань світової культури, аналіз факторів і процесів, найбільш суттєвих явищ і станів, – усе це впадає у поле зору кримінологічної науки, яка бере на себе місію нести Добро у світ, застерегти від Зла, представити нову парадигму і видову картину, типологію завтрашньої культури, позбавленої єресей, розколу і популізму. Етнокультурна спадщина кожного народу наскільки велика і така, що вибудовувалася віками на соборному розумі, вихолощенні поганого і примноженні індивідуального, доброго. Тож виникнувши в її сутнісні деталі, можна суттєво встигнути у боротьбі зі злочинністю. Так, регіоналістика з позицій кримінології залишається практично не дослідженою, а узагальнення на цьому полі – найважливіші тенденції прогресивного розвитку соціуму. Бачення форм майбутньої культури, підведення людських станів до високих стандартів божества, вихолощення зла викликає бунт, а з іншого боку – повагу у баченні високості істин. Якщо людина прагне до таких висот, то неодмінно дивним чином у цьому допомагають їй вищі сили Божества, Добра (архангели і ангели, мученики і великомученики, які моляться біля престолу Божого за усіх нас). Такий стан надихає до життя, щоб успіти ще так багато зробити, у примноженні всього доброго, вийшовши тим самим на високі науково-технічні обрії, в основі яких закладені божественні начала (до речі, більшість видатних вчених світу були глибоко віруючими людьми).

Така художня картина сучасної кримінології перекоонує у необхідності вироблення її універсальної парадигми у найрізноманітніших сферах людської діяльності. Подібна єдність на засадах істинності, високі мистецькі основи робить сучасну кримінологію унікальною у своєму роді і самодостатньою, коли відповідний рівень науковості відкритий для кожного бажаного, хто хотів би спробувати себе у кримінологічній науці та приєднатись до співпраці у висвітленні її інших видових культурних форм. Так, сьогодні спостерігається тенденція до багатьох видів єдності і диференціації культур, передусім на смислового та етнічного рівнях. Велике значення у цьому сенсі має слово (ораторська майстерність), однак не менше – духовна сила людини, незважаючи на її неабияку фізичну розвиненість. Вправне володіння словом, немов мечем у стані Духа, відрізняє людину від тварини, свідчить про її високу культуру, подібність до образу Божого, хоч і з первородним гріхом. Упродовж багатьох віків вибудовувалися епохи, окремі суспільства, нові форми культури, формувалася клас багатих і бідних, коли у ті чи інші часи запроваджувалася мода, тренди на ті чи інші ідеї у стилі і манери спілкування, вибудовування основоположних істин держав на засадах високості духу і культури чи загарбницьких завоювань. Так, упродовж останнього століття створювався відповідний кінематограф як у позитивному (класичні фільми радянського періоду) так і негативному дусі (неспроможність за тридцятиріччя незалежності створити унікальний національний кінематограф). Це ще раз свідчить, що навіть найкращі і благородні ідеї типу «свободи і братерства» без Бога – нікчемні, і цьому вчить нас уся світова історія. Запровадження моди на сучасну культуру у станах благочестя, вибудовування її нових форм і стилів на засадах висловів видатних особистостей, вдалих запозичень з інших культур, не знівечивши при цьому чистоту святості наших земель, відображає необхідність запозичення мудрості тисячоліть, минулих століть та перейняття всього кращого, перенесення його на полотно нинішнього – того, що найбільше затребуване, щоб лише не загинула людина, а її душа не мучилась у вічних муках.

Масмо віднайти себе у цьому світі, бути творцем доброго, розумного, вічного, заглянути у своє нутро з допомогою божества і віднайти там багато примножуючого, а не

руйнівного. У такий спосіб вибудовуються межі сучасності на засадах свободи без гріха, щоб у своєрідний спосіб відкрити краще майбутнє нашим сучасникам і попередникам, хоча б на мить змінити світ на краще, ніж він є зараз. Свідченням подібних станів є надбання світової культури, в якій людина покликана послужити ближньому, зазирнути в майбуття. Відлуння епох дає нам орієнтир вироблення багатьох моделей поведінки людини, які сьогодні можна зустріти у великих кабінетах чи на вулицях міст, у хизуванні аристократичністю чи примноженні гордині або відчайдушними сподіваннями на досягнення нових смислів високості, з метою переміни способу життя сучасних представників молодіжних субкультур. Важливо лише виявляти фактори зубожіння, що впливають на негативний стиль подальшого розвитку суспільства, його соціокультурні процеси та умови розвитку. Тут впадає у вічі сучасний стиль одягу молоді, тотальне татування, специфіка поведінки тощо.

Проблема стилю потребує особливої уваги з позицій кримінології, якщо ми орієнтуємо суспільство на професійний та матеріальний добробут, викристалізацію способів благочестивого мислення людства. Нормальне функціонування соціуму можливе за ознакою прихильності до авторських стилів тих чи інших видатних особистостей, які мали колосальний вплив на розвиток більшості. Критика подібної гріховної моди як ніколи необхідна, вона свідчить про високість. Манера і тактика спілкування, написання оригінальних текстів свідчить про вироблення тієї чи іншої технології, методики у науці, яка спрямована на смирення, примноження добра і справедливості, а головне – покаяння. Відмінність у стилях мислення і написання свідчить про високість (фірменність) бренду, оригінальність моделювання, вибудовування етики спілкування, бачення благочестивих напрямів поведінки людини. Головне – бажання відповідного налаштування під ту чи іншу благочестивість. Кожен автор – це творець, дизайнер, інструмент у руках Творця, якщо тримає з ним зв'язок. Його манера спілкування, особистий світогляд, знання, навички, вміння, майстерність таланту формуються в результаті щоденних молитов і праць над собою. Важливо лише побачити тактовність образу: для когось він буде одним, для когось – іншим. Також необхідно віднайти власну нішу у житті, відкопати у собі дорогоцінні скарби. Подібно як виноградна лоза, що добралась до води, дає великі плоди, так і людина зможе продукувати високий рівень наукових праць та авторські ідеї, пізнавши Божество, коли, за словами євангельських істин, «ріки живої води потечуть із нутри нас».

Висновки. Запровадження самобутнього стилю у кримінологічній науці, коли вона розглядається як мистецтво творення вищих смислів удосконалення, є надзвичайно важливим завданням. Нами пропонується з допомогою застосування міждисциплінарного методу наукових досліджень викристалізувати оригінальне бачення найрізноманітніших граней нового концепту – мирової (миротворчої) кримінології (тобто тієї, яка прагне до миру, загально-суспільної гармонії життя). З одного боку, відбираються найкращі тексти, за внутрішньо-чуттєвим стилем автора, щоб у майбутньому примножувати подібні стани благодіяння душі, що виражаються у зовнішніх проявах людини, а з іншого – висвітлюються загрози зла, яке впродовж віків повстає проти божества, і, головне, з метою уникнення його поширення. Власне у цьому полягає найпростіше розуміння високих смислів бачення сучасного розвитку кримінології, заради виведення її на якісно нові шаблі розвитку. Водночас, глибоке переосмислення (ревізія) прав людини необхідне заради спрямованості поведінки кожної окремої особистості у більш благочестиві, праведні стани, наповнення до істинних смислів демократії, що полягають не у правах та всюдозволеності, а передусім, з наукових позицій, – у відповідальності, а з наших – у служінні ближньому як найвищій ідеї життя на Землі.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гулиев А. Д. Квалификация и виды терроризма в современном международном праве. *Право і суспільство*. 2012. № 1. С. 69–74.
2. Грудцына Л. Ю. Средний класс как основа формирования и развития гражданского общества. *Образование и право*. 2010. № 3(7).
3. Momtaz D. The minimum humanitarian rules applicable in periods of internal tensions and strife. *International Review of the Red Cross*. September 1998. P. 455.
4. Фернандеш де Кастро А. Международно-правовая регламентация внутренних вооруженных конфликтов. *Московский журнал международного права*. 2000. №1. С. 90–106. <https://doi.org/10.24833/0869-0049-2000-1-90-106>
5. Доди К. В. Некоторые проблемы правовой квалификации беспорядков внутри страны и ситуаций внутренней напряженности. *Альманах міжнародного права*. 2009. Вип. 1. С. 151–161.
6. Вапсва Ю. А. Ошибка в квалифицирующих признаках состава преступления. *Право і Безпека*. 2003. Т. 2, № 4. С. 97–99.
7. Никифоров Б. С. Субъективная сторона в «формальных» преступлениях. *Советское государство и право*. 1971. №3. С. 115–120.
8. Вапсва Ю. А. Юридическая ошибка и особенности квалификации при ее наличии. *Право і Безпека*. 2005. Т. 4. № 6. С. 50–52.
9. Марчук В. В. Герменевтически-феноменологический подход к познанию уголовно-правовой ситуации и его значение для квалификации преступления. *Юридическая герменевтика в XXI веке: монографія / под общ. ред. Е. Н. Тонкова, Ю. Ю. Ветютнева*. Санкт-Петербург: Алтейя, 2017. С. 336–342.
10. Гринь О. Д. До питання про значення окремих елементів складу злочину зі змішаною протиправністю в процесі кваліфікації. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2011. Вип. 25-26. С. 222–227.
11. Дроздова О. І. Деякі питання кваліфікації хабарництва. *Вісник Академії адвокатури України*. - 2013. - Число 2. - С. 129–135.